

lig præcis i min tale før, men nu skal jeg nok prøve at være endnu mere præcis denne gang.

Med hensyn til Metockdommen synes jeg, at den aftale, der blev lavet mellem regeringspartierne og Dansk Folkeparti, er fantastisk god, for der går vi jo nemlig lige præcis ind og erkender, at vi er med i det indre marked. Det vil sige, at der kan komme en situation som med Metockdommen, men så omfavner vi den og løser den i et nationalt og et internationalt spor. Det nationale spor er den politiske aftale, vi har lavet med Dansk Folkeparti, og det internationale spor er, at vi ønsker at ændre den politisk bl.a. igennem Ministerrådet og ved at få flere og flere lande til at bakke op om det budskab. Det arbejde er jo godt i gang, og det går heldigvis i en positiv retning.

Vi håndterer jo nemlig sådan en situation, når den opstår, bedre sådan, end hvis vi bare bruger det som et skræmmebillede til at være imod EU, som nogle måske har kunnet finde på at gøre.

Kl. 14:47

Formanden:

Der er ikke yderligere korte bemærkninger. Tak til hr. Michael Aastrup Jensen. Næste ordfører er hr. Kim Mortensen.

Kl. 14:47

(Ordfører)

Kim Mortensen (S):

Tak. Det er jo rigtigt, som både udenrigsministeren og Venstres ordfører har været inde på, at siden vi har fået de danske forbehold i 1993, har de jævnligt været genstand for diskussion. Det har de også været i den seneste tid både i Folketingssalen, i Folketingets Europaudvalg og ved nogle af de mange høringer, der har været. Det eneste, der sådan er helt rigtig nyt i det, er, at Dansk Folkepartis ordfører nu også er kandidat til Europa-Parlamentet, og det er derfor, vi gentagne gange skal have debatterne her i Folketingssalen. Det synes jeg er godt, og det er spændende, for så kan vi jo få det diskuteret igennem, men der er jo også den mulighed, at man tager debatterne uden for huset med de vælgere, der skal stemme på et senere tidspunkt.

Der er selvfølgelig, selv om forbeholdene stadig væk er de samme, mange andre ting, der har ændret sig, ikke bare i Danmark, men også i Europa. Denne ændrede verden og de helt anderledes udfordringer, vi står over for, har naturligvis også ændret betydningen af de danske forbehold.

Der er nogle partier her i Folketinget – ja, faktisk også nogle af de partier, som jeg kan huske

oprindeligt var modstandere af de her danske forbehold – som jeg forstår nu opfatter forbeholdene som en succes ligefrem, ja, de bliver nærmest betragtet som sådan nogle nationale klenodier på linje med Jellingestenen, Holger Danske og andre vigtige ting. Men der er partier, der kun har et eneste – og i øvrigt meget enkelt forbehold – nemlig et generelt forbehold over for EU og det europæiske samarbejde.

Men uanset Danmarks forbehold og den danske nationalfølelse, som vi kunne have, efter at vi vandt europamesterskabet i fodbold og stemte nej til Maastrichttraktaten, så er de danske forbehold ikke klenodier, der skal stå på hylden, og verden sættes jo ikke i stå, fordi vi i Danmark har vedtaget en række forbehold.

Tværtimod har vi oplevet en række globale begivenheder, der har påvirket samarbejdet og udviklingen i EU. Lad mig nævne krigen på Balkan i 1990'erne og det efterfølgende tættere og tættere samarbejde mellem EU og NATO. Lad mig nævne terrorangrebene, ikke bare i New York, men også i London og Madrid samt EU's deraf følgende vigtigere og vigtigere rolle som aktør i FN. Lad mig nævne det øgede indvandningspres på EU's ydre grænser, der affødt af den hastigere globalisering har gjort den fælles grænsekontrol til en topprioritet for medlemslandene. Alt sammen begivenheder, der har betydet ændringer i EU-samarbejdet med en stærkere sikkerheds- og forsvarspolitisk struktur, og en Lissabontraktat, der markant øger betydningen af Danmarks retsforbehold samt ikke mindst et stigende og tættere samarbejde imellem Eurolandene, et samarbejde, der allerede nu, men også på sigt vil gå langt videre end kun til at dreje sig om økonomiske spørgsmål. EU er ikke længere en lukket klub som dengang i starten af 1990'erne på 12 lande, men er nu et samarbejde mellem 27 lande, og flere vil utvivlsomt være på vej.

På det økonomiske område har 15 lande i EU allerede tilsluttet sig euroen. 9 andre lande er på vej. Det er alt i alt en udvikling, der betyder, at Danmark fra at være et af landene med megen indflydelse i EU nu er på vej til at blive et land, der står uden for væsentlig indflydelse. Dette dokumenteres senest i DIIS-rapporten fra sidste sommer. Denne udvikling ønsker Socialdemokratiet ikke.

Socialdemokratiet ønsker, at Danmark skal være fuldt og helt med i EU, og vi ønsker, så snart der er klarhed om Lissabontraktaten, at vi gennem en folkeafstemning får en samlet folke-